

اعلامیه مطبوعاتی

پاسخ به بن‌گویر با عمل خواهد بود، نه با سخن (ترجمه)

بن‌گویر فرزند یهودیت، با انتشار ویدیویی که در آن در برابر زنان اسیر مسلمان و مؤمن آزادگان سرزمین مبارک ایستاده است، خود را در جایگاه دشواری قرار داده است.

اگرچه تنها اسارت آنان حادثه‌ای کافی بود تا خون در رگ‌های اهل غیرت به جوش آید؛ آن روزی که غیرت در عمل حضور داشت، نه فقط در دل‌ها، اما شکنجه و محروم ساختن آنان از نیازهای ابتدایی‌شان باید همانند دیگی باشد که خون‌ها در آن به جوش آید و لشکرهای کامل را برای یک تار موی یکی از آنان به حرکت درآورد. فخر فروختن بن‌گویر به این جنایت زشت باید آتشفشانی از خشم را منفجر کند؛ آتشفشانی که دولت‌ها را سرنگون سازد، رژیم‌ها را براندازد و به جای آن‌ها نظامی را برپا کند تا از او و کسانی که پشت سرش ایستاده‌اند انتقام گرفته شود تا هر زن آزاده‌ای آرام گیرد، همان‌گونه که با زبان حال، اگرچه با زبان سخن نگوید، فریاد می‌زند: «وا اسلاما! وا خلیفاه!»

اما اینکه فرزند کافره این ویدیو را منتشر کند و به کار زشت خود افتخار نماید، پاسخی جز این ندارد که زمان آزادی و یاری‌رسانی فرا رسیده است؛ همین اکنون، نه بعداً. باید شتاب کرد و تأخیر نوریذ؛ همان‌گونه که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند:

«مَنْ كَانَ سَامِعًا فَلَا يُصَلِّيَنَّ الْعَصْرَ إِلَّا فِي بَنِي قُرَيْظَةَ»

ترجمه: هر کس شنونده است، نماز عصر را جز در بنی‌قریظه نخواند.

اما این فرزند کافره، از پاسخ مردان در امان مانده است؛ زیرا رژیم جنایت‌کار او در غزه و کرانه باختری فلسطین در خون مردم فرو رفته است و از سوی مردان با واکنشی جز خشمی که به عمل تبدیل نمی‌شود و صدایی که حرکتی ایجاد نمی‌کند، چیزی ندیده است. سپس با کفر خود به مسجدالاقصی، محل عروج رسول الله صلی الله علیه وسلم، یورش برد؛ باز هم از مردان واکنشی ندید و از امت حرکتی مشاهده نکرد. پس گستاخ‌تر شد و بار دیگر گستاخی کرد؛ زیرا چنین گمان برد که امت مانند حاکمانش است و ارتش‌ها نیز مانند رژیم‌های حاکم هستند. از مجازات در امان ماند و فراموش کرد که فریادهای جهاد سراسر جهان را پر کرده است؛ مردم شام می‌گویند: «ما می‌آییم، ما می‌آییم»؛ مردم مصر می‌گویند: «ما جهاد می‌خواهیم»؛ مردم اردن می‌گویند: «مرزها را برای ما باز کنید»؛ و سربازانی در مغرب که فرزندان یوسف بن تاشفین هستند، مشتاق آزادی‌اند. همچنین سربازانی در ترکیه از نسل محمد فاتح و عبدالحمید می‌گیرند؛ آنان به حرکت نزدیک‌تر اند تا به نشستن و خاموش ماندن.

حقیقت این است که آنچه بن‌گویر فرزند کافره را درباره ما گستاخ ساخت، این گمان نبود که امت حرکت نخواهد کرد و سربازان مشتاق آزادی نیستند؛ بلکه ضرباتی که سلاح‌های امت در شام و دیگر مناطق وارد کرده‌اند، تنها به این دلیل بوده که او پایان کار را می‌داند و می‌داند که نبرد فرا خواهد رسید. اما فرزندان کافران گمان کردند که رژیم‌های که با آنان هم‌پیمان شده‌اند و با دشمنان امت همراهی کرده‌اند، توان مهار امت و خاموش ساختن آتش درونی آن را دارند و همین گمانی است که - به خواست الله سبحانه و تعالی - آنان را نابود خواهد کرد.

آنان نمی‌دانند که شیران نزدیک است زنجیرهای خود را پاره کنند، امت نزدیک است گلوی حاکمانش را بگیرد، و خلافت بر منهج نبوت به وعده الله سبحانه و تعالی و بشارت رسول الله صلی الله علیه وسلم در راه است. آن روز فرمانده لشکر خواهد گفت: «لبیک ای خواهرم، تو یاری شدی.» و پاسخ به بن‌گویر، پاسخی خواهد بود با آنچه می‌بیند، نه آنچه می‌شنود؛ اشک هر زن آزاده‌ای پاک خواهد شد، از او پوزش خواسته خواهد شد و سخت‌ترین انتقام از ستمگران گرفته خواهد شد.

این نبرد بدون شک فرا خواهد رسید؛ و سرزمین مبارک، همان‌گونه که طلوع خورشید از محل طلوعش حقیقتی انکارناپذیر است، به‌زودی از پلیدی یهود پاک خواهد شد. پرچم اسلام بر فراز مسجدالاقصی به اهتزاز خواهد درآمد؛ ما در این امر تردیدی نداریم. بر امت و سربازانش لازم است که برای دفن مردگان نظام‌ها شتاب کنند و اسلام را دوباره به عنوان نظام حکومت، جهاد، فتح و آزادی‌بخشی بازگردانند. آن روز چشم‌های زنان آزاده روشن خواهد شد؛ و آن روز، به خواست الله سبحانه و تعالی، نزدیک است.

(وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ) [الشعراء: 227]

ترجمه: و ظالمان خواهند دانست که بازگشتشان به کجا و سرنوشتشان چگونه است!!

دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر

شماره صدور: 37 / 1448

18 ربیع الأول سال 1448 هـ.ق.

31 آگست سال 2026 م.

مترجم: محمد مزمل